

andrede, hvis det kunde lykkes, men dette er jo tvivlsomt. — § 66 taler om Straffskyldens Forælbelse. Dertil skal jeg knytte den Bemærkning, at jeg synes, at der her er et Punkt, der ikke er medtaget; det er dette, at naar en Forbryder idømmes en Straf, men han enten, før eller efter at Dommen er falden, undrager sig Straffen ved at flygte, og vender tilbage efter en heel eller halv Mennestealders Forløb, er han da hjemfalden til Straf, forudsat at han i Mellemtiden har ført et ulasteligt, ja maaskee endog saa et roesværdigt Livet? — Det sidste Punkt, som jeg skal omtale, er Capitlet om Dvekamp eller, som det her hedder, „om Duel“. I Landsthingsbetænkningen har Mindretallet erklæret sig imod dette Capitel og ønsket, at det heelt skulde udgaae, idet der siges, at saasnart Noget gjør sig skyldig i Slagsmaal paa bare Næver, straffes han, og jeg skjønner ikke, hvorfor en Kamp med skarpe og livsfarlige Væben skal være mindre strafskyldig. Ganske straffri er denne Handling vel ikke, men de tidligere, haarde, upraktiske Bestemmelser ere bortfaldne. Det forekommer mig, at man giver en Autorisation til denne Maade at afgjøre Tvistigheder paa, saasnart man skriver et formeligt Capitel derom i Loven, som om Dueller, og hvad dermed staaer i Forbindelse, ikke henhørte under § 204. Denne Paraphrasis synes mig tilfulde at absorbere de Bestemmelser, som angaae dette Forhold, og dertil kommer, hvad der ogsaa er udtalt i Landsthingsbetænkningen, at der ikke spores nogen særlig Tilbøielighed her i Landet til at afgjøre Tvistigheder paa denne Maade. Ganske vist spores den ikke, og derfor synes det mig, at dette kunde være et stærkt Motiv for den ærede Commission og for Regjeringen, der har forelagt Loven, til ganske at ubelade dette Capitel. Jeg skal herved blot gjøre den historiske Bemærkning, at der omtrent samtidigt hermed i Portugal er forelagt et af en Lovcommission der udarbejdet Lovforslag, i hvilket Capitlet om Duel er ubeladt, fordi Tilfældet forekommer saa sjældent; da noget Analogt fin-

der Sted her, skjønner jeg ikke rettere, end at der ogsaa for os var Anledning til at ubelade det hele Capitel. — Hvad jeg igrigt kunde have at udtale, skal jeg ikke glemme, naar vi komme til 2den Behandling; navnlig hvad jeg kunde have at sige om Dødsstraffen, skal jeg undlade, at fremsætte ved denne Behandling, for ikke at forlænge Discussionen.

Fallesen: Der er, mine Herrer, et betydningfuldt Spørgsmaal, som nøbvenbigviis maa komme frem under denne Lovs Behandling, og som jeg ogsaa forventer vil blive underkastet en omhyggelig Overveelse. Det er Spørgsmaalet om Dødsstraffens Afstæffelse. Idet jeg ønsker at udtale mig herfor, beder jeg det høie Thing laane mig et velvilligt Øre, i alt Fald haaber jeg, at der i Bigtigheden og Betydningen af selve Sagen vil ligge en Opfordring for det til at stænte mig sin Opmærksomhed.

Dødsstraffens Verettigelse betragtes i Almindelighed fra to Synspunkter, fra Retfærdighedens og fra den formeentlige Nøbvenbigheds. At Dødsstraffen ikke er overeensstemmende med den absolute Retfærdighed, synes efterhaanden at erkjendes fra alle Sider. „Antallet og Vægten af de Stemmer, der gik imod Dødsstraffen“, siger en høit anseet Retslærd, afdøde Bornemann, „er i uafbrudt Tiltagen“, og han tilføjer som sin Overbeviisning, at den straffende Retfærdighed ikke kræver Dødsstraf, men at Livets Berøvelse som Straf endog saa er imod Retfærdigheden, fordi det er den jordiske Personligheds Tilintetgjørelse. Idet jeg gaaer ud fra, at dette er en almindelig Erkjendelse, skal jeg ikke give nogen nærmere Udvikling heraf. Jeg skal heller ikke søge at imødegaae det Argument, man har villet hente fra den saakaldte Gjengjældelsesret, eller dem, der støtte sig til enkelte, tildeels misforstaaede Bibelsprog, der desuden komme i Collision med andre Udsagn af den hellige Skrift. Men indrømmer man end i Almindelighed, at Dødsstraffen strider mod den absolute Ret-